KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 17.2.2023 r.
COM(2023) 82 final

2023/0037 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską a Nową Zelandią

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Nowa Zelandia jest 50. co do wielkości partnerem handlowym UE w dziedzinie towarów, natomiast UE jest trzecim co do wielkości partnerem handlowym Nowej Zelandii (po Chinach i Australii) i odpowiada za 11,5 % całkowitej wymiany handlowej. Dwustronny handel towarami między tymi dwoma partnerami wyniósł w 2021 r. 7,8 mld EUR, a wartość handlu usługami w 2020 r. wyniosła 3,7 mld EUR. Eksport z Nowej Zelandii do UE jest w znacznym stopniu zdominowany przez produkty rolne, natomiast eksport z UE do Nowej Zelandii koncentruje się na wyrobach gotowych. W 2020 r. wartość bezpośrednich inwestycji zagranicznych UE w Nowej Zelandii wyniosła 8,5 mld EUR, a wartość inwestycji Nowej Zelandii w UE – 4,8 mld EUR.

Decyzja o rozpoczęciu przygotowań do ewentualnych negocjacji została podjęta 29 października 2015 r. na spotkaniu między przewodniczącymi Rady Europejskiej i Komisji Europejskiej a premierem Nowej Zelandii. Szczególną uwagę zwrócono na fakt, że Nowa Zelandia należy do najszybciej rozwijających się gospodarek rozwiniętych na świecie i że zawarła liczne preferencyjne umowy handlowe z innymi partnerami. W związku z tym przedsiębiorstwa z UE miały mniej korzystne warunki dostępu do rynku Nowej Zelandii. Uznano zatem, że umowa handlowa z partnerem o podobnych poglądach, jakim jest Nowa Zelandia, zapewniłaby unijnym przedsiębiorstwom równe warunki działania, przyczyniłaby się do tworzenia miejsc pracy, wzrostu gospodarczego i inwestycji, a tym samym przyniosłaby korzyści zarówno unijnym przedsiębiorstwom, jak i obywatelom.

Wiosną 2017 r. zakończono szeroko zakrojoną analizę zakresu, która wykazała, że negocjacje mogą doprowadzić do zawarcia umowy handlowej w interesie obu stron. Projekt wytycznych negocjacyjnych przedstawiono państwom członkowskim we wrześniu 2017 r. wraz z towarzyszącą mu oceną skutków[1].

22 maja 2018 r. Rada Unii Europejskiej upoważniła Komisję Europejską do rozpoczęcia negocjacji handlowych z Nową Zelandią i przyjęła wytyczne negocjacyjne. Negocjacje poparto oceną wpływu handlu na zrównoważony rozwój. Pierwsza runda negocjacji w sprawie umowy o wolnym handlu między Unią Europejską a Nową Zelandią („umowa o wolnym handlu") odbyła się w lipcu 2018 r. UE i Nowa Zelandia zakończyły negocjacje w sprawie ambitnej umowy o wolnym handlu 30 czerwca 2022 r., po czteroletnim procesie negocjacyjnym i 12 rundach negocjacji.

Chociaż Nowa Zelandia jest statystycznie stosunkowo małym partnerem handlowym, umowa o wolnym handlu stanowi pożądane potwierdzenie naszych wzmocnionych stosunków z Nową Zelandią i podkreśla aspiracje UE do pogłębienia stosunków z regionem Indo-Pacyfiku w świetle jej strategii na rzecz regionu Indo-Pacyfiku z 2021 r.

Biorąc pod uwagę szerszy kontekst geopolityczny i geoekonomiczny, terminowe zakończenie negocjacji z partnerem o podobnych poglądach, jakim jest Nowa Zelandia, jest również wyraźnym sygnałem świadczącym o wspólnym zaangażowaniu na rzecz systemu handlowego opartego na zasadach.

[1] SWD/2017/0289 final

Porozumienie to zniesie wszystkie cła na towary z UE w Nowej Zelandii, wesprze unijnych rolników oraz zapewni ochronę pracowników i środowiska poprzez dalekosiężne, egzekwowalne postanowienia dotyczące zrównoważonego rozwoju. Umowa o wolnym handlu z Nową Zelandią jest pierwszą zawartą przez UE umową zawierającą postanowienia „nowej generacji" dotyczące zrównoważonego rozwoju, zgodnie z wynikami przeprowadzonego niedawno przeglądu zrównoważonej polityki handlowej opisanymi w komunikacie UE zatytułowanym „Siła partnerstw handlowych: współpraca na rzecz zielonego i sprawiedliwego wzrostu" z 22 czerwca 2022 r.[2]

Teksty umowy o wolnym handlu, po weryfikacji prawnej, zostały podane do publicznej wiadomości pod następującym adresem:

https://policy.trade.ec.europa.eu/eu-trade-relationships-country-and-region/countries-and-regions/new-zealand/eu-new-zealand-agreement/text-agreement_en

Komisja przedkłada następujące wnioski dotyczące decyzji Rady:

– wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską a Nową Zelandią;

– wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską a Nową Zelandią;

Załączony wniosek dotyczący decyzji Rady stanowi instrument prawny upoważniający do podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską a Nową Zelandią.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Przed zakończeniem negocjacji w sprawie umowy o wolnym handlu UE i Nowa Zelandia wynegocjowały kompleksową Umowę o partnerstwie w zakresie stosunków i współpracy, która weszła w życie 21 lipca 2022 r. Umowa ta stanowi podstawę prawną długotrwałego i silnego partnerstwa między UE a Nową Zelandią oraz pogłębia współpracę między obiema stronami w wielu dziedzinach, takich jak pokój i bezpieczeństwo międzynarodowe, badania naukowe i innowacje, rozwój, rybołówstwo i gospodarka morska oraz współpraca w kwestiach handlowych i gospodarczych.

Po wejściu w życie umowa o wolnym handlu będzie współistnieć z Umową o partnerstwie w zakresie stosunków i współpracy jako umowa szczegółowa i integralna część ogólnych stosunków dwustronnych między UE a Nową Zelandią. Umowy te nie zawierają postanowień nakładających się na siebie ani sprzecznych ze sobą.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Umowa o wolnym handlu jest w pełni spójna z politykami Unii i nie będzie wymagała od UE zmiany jej zasad, przepisów ani standardów w żadnym z regulowanych obszarów. Ponadto, podobnie jak w przypadku wszystkich pozostałych umów handlowych wynegocjowanych przez Komisję, umowa o wolnym handlu z Nową Zelandią w pełni chroni usługi publiczne i gwarantuje, że prawo rządów do stanowienia przepisów w interesie publicznym jest w pełni zachowane i stanowi główną zasadę leżącą u jej podstaw.

[2] https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX%3A52022DC0409&qid=1656586727707

Ponadto postanowienia tej umowy w pełni odzwierciedlają wyniki przeprowadzonego niedawno przeglądu zrównoważonej polityki handlowej, opisane w komunikacie UE w tej sprawie („Siła partnerstw handlowych: współpraca na rzecz zielonego i sprawiedliwego wzrostu", 22 czerwca 2022 r.).

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Zgodnie z opinią Trybunału Sprawiedliwości nr 2/15 z dnia 16 maja 2017 w sprawie umowy o wolnym handlu między UE a Singapurem wszystkie obszary objęte umową o wolnym handlu wchodzą w zakres wyłącznych kompetencji UE, a w szczególności w zakres art. 91, art. 100 ust. 2 i art. 207 TFUE. Trybunał wywiódł wyłączną kompetencję UE z zakresu wspólnej polityki handlowej na podstawie art. 207 ust. 1 TFUE oraz z art. 3 ust. 2 TFUE (w oparciu o zastosowanie istniejących wspólnych zasad zawartych w prawodawstwie wtórnym).

W rezultacie umowa o wolnym handlu między UE a Nową Zelandią ma zostać podpisana przez Unię na mocy decyzji Rady wydanej na podstawie art. 218 ust. 5 TFUE i zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady wydanej na podstawie art. 218 ust. 6 TFUE, po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Umowa o wolnym handlu w wersji przedstawionej Radzie nie obejmuje żadnych kwestii, które wykraczałyby poza zakres wyłącznych kompetencji UE.

• Proporcjonalność

Umowy handlowe są właściwym sposobem regulowania dostępu do rynku i powiązanych obszarów kompleksowych stosunków gospodarczych z państwem trzecim spoza UE. Nie istnieje żadna alternatywa, która czyniłaby takie zobowiązania i wysiłki na rzecz liberalizacji prawnie wiążącymi.

Niniejsza inicjatywa służy bezpośrednio realizacji celu Unii w zakresie działań zewnętrznych i przyczynia się do realizacji priorytetu politycznego „Silniejsza pozycja UE na arenie międzynarodowej". Jest ona zgodna z kierunkami globalnej strategii na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej, mianowicie, że aby zrealizować priorytety działań zewnętrznych UE, należy współdziałać z innymi i przebudować w sposób odpowiedzialny partnerstwa zewnętrzne. Przyczynia się ona do realizacji celów UE w zakresie handlu i rozwoju.

• Wybór instrumentu

Niniejszy wniosek jest zgodny z art. 218 ust. 5 TFUE, który przewiduje przyjmowanie przez Radę decyzji dotyczących podpisania umów międzynarodowych. Nie istnieje żaden inny instrument prawny, który mógłby posłużyć do osiągnięcia celu wyrażonego w niniejszym wniosku.

3. WYNIKI OCEN *EX POST,* KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

• Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa

Zgodnie z oceną skutków w wyniku zawarcia umowy o wolnym handlu handel dwustronny powinien wzrosnąć nawet o 30 % i od pierwszego roku jej stosowania umowa ta może pozwolić unijnym przedsiębiorstwom eksportującym do Nowej Zelandii na jej warunkach zaoszczędzić nawet 140 mln EUR rocznie na cłach. Inwestycje UE w Nowej Zelandii mogą potencjalnie wzrosnąć o 80 %.

Można jednak uznać, że elementy ilościowe zaniżają rzeczywisty wpływ gospodarczy tej umowy o wolnym handlu, biorąc pod uwagę, że standardowa konfiguracja modelowania nie odpowiada niewielkiemu rozmiarowi Nowej Zelandii. Za pomocą tych liczb nie można uwzględnić przewidywalnych korzyści związanych ze wzmocnieniem ochrony i egzekwowania praw własności intelektualnej, ważnymi postanowieniami dotyczącymi handlu cyfrowego lub usług cyfrowych ani politycznego znaczenia tej umowy. Umowa o wolnym handlu między UE a Nową Zelandią jest najnowocześniejszą umową handlową UE. Jest ona szczególnie ważna w szerszym kontekście, ponieważ ustanawia standard dla przyszłych umów, a jednocześnie wspiera bieżące wysiłki UE na rzecz dalszego zacieśniania stosunków gospodarczych w regionie Indo-Pacyfiku. Elementów tych nie da się uwzględnić w modelowaniu, ale można się spodziewać, że będą one miały istotne znaczenie i będą sprzyjać głębszemu zaangażowaniu gospodarczemu.

• Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Przed rozpoczęciem negocjacji Komisja przeprowadziła ocenę skutków umowy o wolnym handlu między UE a Nową Zelandią[3], popartą konsultacjami publicznymi online i niezależnym badaniem przeprowadzonym przez zewnętrznego wykonawcę. Badanie potwierdziło, że umowa o wolnym handlu między UE a Nową Zelandią może przynieść istotne korzyści wykraczające poza lepszy dostęp do rynku, podkreślając znaczenie kompleksowych stosunków gospodarczych w całym regionie.

W czasie gdy prowadzone były negocjacje zewnętrzny wykonawca dokonał oceny wpływu umowy o wolnym handlu między UE a Nową Zelandią na zrównoważony rozwój (ocena wpływu handlu na zrównoważony rozwój – TSIA)[4] w celu zbadania potencjalnych skutków gospodarczych, społecznych, dotyczących praw człowieka i środowiska wynikających z postanowień umowy o wolnym handlu lub będących konsekwencją usunięcia lub ograniczenia barier w dwustronnym handlu i inwestycjach między UE a Nową Zelandią.

Zarówno w ramach oceny skutków, jak i TSIA odpowiedni wykonawcy konsultowali się z ekspertami wewnętrznymi i zewnętrznymi oraz przeprowadzili konsultacje z zainteresowanymi stronami w UE i w Nowej Zelandii w formie ankiet internetowych, wniosków o przedstawienie stanowiska, wywiadów i spotkań.

Przed negocjacjami i w ich trakcie państwa członkowskie UE były również systematycznie informowane i regularnie zasięgano ich opinii, ustnie i pisemnie, na temat różnych aspektów negocjacji za pośrednictwem działającego przy Radzie Komitetu ds. Polityki Handlowej. Także Parlament Europejski był regularnie informowany i zasięgano jego opinii za pośrednictwem Komisji Handlu Międzynarodowego (INTA), a przede wszystkim grupy

[3] https://policy.trade.ec.europa.eu/analysis-and-assessment/impact-assessments_en

[4] https://policy.trade.ec.europa.eu/analysis-and-assessment/sustainability-impact-assessments_en

monitorującej Australia – Nowa Zelandia. Teksty stopniowo przygotowywane podczas negocjacji na bieżąco przedstawiano obu instytucjom.

Komisja zapewniła możliwość zabierania głosu i zadawania pytań również organizacjom społeczeństwa obywatelskiego, między innymi poprzez specjalne dialogi ze społeczeństwem obywatelskim, zarówno podczas przeprowadzania oceny skutków i TSIA, jak i podczas samych negocjacji.

Ponadto podczas negocjacji Komisja opublikowała na swojej stronie internetowej i regularnie aktualizowała sprawozdania z rund negocjacyjnych, propozycje tekstów, komunikaty prasowe, arkusze informacyjne i materiały informacyjne.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Niezależne badanie stanowiące podstawę oceny skutków umowy o wolnym handlu zostało przeprowadzone przez zewnętrznego wykonawcę „LSE Enterprise Ltd".

TSIA dla umowy o wolnym handlu została przeprowadzona przez zewnętrznego wykonawcę „BKP Economic Advisors".

- **Ocena skutków**

Jak wynika z oceny skutków przeprowadzonej przed rozpoczęciem negocjacji, umowa o wolnym handlu między UE a Nową Zelandią może przynieść istotne korzyści wykraczające poza lepszy dostęp do rynku, podkreślając znaczenie kompleksowych stosunków gospodarczych w całym regionie.

TSIA, przeprowadzona w celu wsparcia negocjacji w sprawie umowy o wolnym handlu, potwierdziła, że umowa ta będzie miała ogólne pozytywne skutki makroekonomiczne zarówno dla UE, jak i dla Nowej Zelandii.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Umowa o wolnym handlu między UE a Nową Zelandią nie jest przedmiotem procedur programu REFIT. Zawiera jednak szereg postanowień, które doprowadzą do uproszczenia procedur dotyczących wymiany handlowej i powiązanych procedur oraz zmniejszenia kosztów związanych z wywozem, a co za tym idzie umożliwią większej liczbie MŚP prowadzenie działalności gospodarczej na obu rynkach. Specjalny rozdział poświęcony MŚP dotyczy w szczególności lepszej wymiany informacji i współpracy z Nową Zelandią w kwestiach związanych z MŚP. Zniesienie ceł, uproszczenie i cyfryzacja procedur celnych oraz bardziej kompatybilne wymogi techniczne obniżą koszty związane z wywozem i umożliwią MŚP o mniejszym wolumenie obrotu konkurowanie z większymi przedsiębiorstwami. Zwiększa to również zdolność MŚP do uczestniczenia w łańcuchach dostaw, handlu cyfrowym i zamówieniach rządowych oraz do świadczenia usług na rynku nowozelandzkim. Umowa o wolnym handlu promuje również przejrzystość i stosowanie norm międzynarodowych w celu ułatwienia dostępu do rynku i obniżenia kosztów przestrzegania przepisów.

- **Prawa podstawowe**

Wniosek nie ma wpływu na ochronę praw podstawowych w Unii.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Umowa o wolnym handlu między UE a Nową Zelandią będzie miała wpływ finansowy na budżet UE po stronie dochodów. Szacuje się, że z chwilą pełnego wprowadzenia tej umowy w życie wartość niepobranych należności celnych może sięgnąć kwoty 150 mln EUR rocznie. Szacunki te są oparte na średniej wielkości przywozu przewidywanego na 2030 r. przy braku umowy o wolnym handlu i odpowiadają rocznej utracie dochodów wynikającej z całkowitego zniesienia unijnych ceł i kontyngentów taryfowych na przywóz pochodzący z Nowej Zelandii.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Umowa o wolnym handlu między UE a Nową Zelandią obejmuje postanowienia instytucjonalne, w których określono strukturę organów wykonawczych, które mają stale monitorować wprowadzanie w życie, funkcjonowanie i wpływ tej umowy.

W rozdziale dotyczącym kwestii instytucjonalnych ustanawia się Komitet ds. Handlu, którego głównym zadaniem jest nadzorowanie i ułatwianie wprowadzania w życie i stosowania umowy o wolnym handlu. Komitet ds. Handlu będzie nadzorować prace wszystkich specjalnych komitetów i grup roboczych ustanowionych na mocy tej umowy.

W umowie o wolnym handlu ustanowiono wewnętrzne grupy doradcze składające się ze zrównoważonej reprezentacji niezależnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji pozarządowych, organizacji przedsiębiorców i pracodawców, a także związków zawodowych działających w dziedzinie gospodarki, zrównoważonego rozwoju, spraw społecznych, praw człowieka, ochrony środowiska i innych, a w przypadku Nowej Zelandii – przedstawicieli ludności Māori. Wewnętrzne grupy doradcze mogą przedstawiać opinie i zalecenia dotyczące funkcjonowania i wprowadzania w życie umowy o wolnym handlu i spotykają się raz w roku.

Jak podkreślono w komunikacie „Handel z korzyścią dla wszystkich”, Komisja przeznacza coraz większe zasoby na skuteczne wprowadzanie w życie i egzekwowanie postanowień umów w sprawie handlu i inwestycji. W październiku 2022 r. Komisja opublikowała trzecie roczne sprawozdanie z wdrażania i egzekwowania umów handlowych. Głównym celem sprawozdania jest przekazanie obiektywnego obrazu sytuacji w zakresie realizacji unijnych umów o wolnym handlu, z podkreśleniem poczynionych postępów i niedociągnięć, którymi należy się zająć. Sprawozdanie ma służyć za podstawę otwartej debaty oraz zaangażowania państw członkowskich, Parlamentu Europejskiego i szeroko rozumianego społeczeństwa obywatelskiego w funkcjonowanie umów o wolnym handlu i we wprowadzanie ich w życie. Coroczna publikacja sprawozdania pozwoli na regularne monitorowanie postępów, jak również na odnotowanie, w jaki sposób rozwiązano kwestie priorytetowe. Sprawozdanie obejmie umowę o wolnym handlu między UE a Nową Zelandią od chwili jej wejścia w życie.

- **Dokumenty wyjaśniające (w przypadku dyrektyw)**

Nie dotyczy

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Szacuje się, że w wyniku zawarcia umowy o wolnym handlu handel dwustronny powinien wzrosnąć nawet o 30 % i od pierwszego roku jej stosowania umowa ta może pozwolić unijnym przedsiębiorstwom eksportującym do Nowej Zelandii na jej warunkach zaoszczędzić nawet 140 mln EUR rocznie na cłach. Nowa Zelandia zniesie na przykład wysokie cła na produkty przemysłowe, takie jak samochody i części do pojazdów silnikowych (obecne stawki celne do 10 %); maszyny (obecne stawki celne do 5 %); chemikalia (obecne stawki celne do 5 %); odzież (obecne stawki celne 10 %); produkty farmaceutyczne (obecne stawki celne do 5 %); obuwie (obecne stawki celne do 10 %) i wyroby włókiennicze (obecne stawki celne do 10 %).

Europejscy rolnicy i przedsiębiorstwa spożywcze skorzystają z nowych możliwości biznesowych w Nowej Zelandii, ponieważ w chwili wejścia w życie umowa o wolnym handlu znosi wszystkie cła na wywóz produktów rolno-spożywczych z UE, w tym na kluczowe produkty eksportowe UE, takie jak mięso wieprzowe (obecne stawki celne 5 %); wino i wino musujące (obecna stawka celna 5 %); czekolada, wyroby cukiernicze i herbatniki (obecna stawka celna 5 %); karma dla zwierząt domowych (obecne stawki celne 5 %). Ponadto umowa o wolnym handlu zapewni ochronę oznaczeń geograficznych wyliczonych w pełnym wykazie blisko 2000 win i napojów spirytusowych z UE, a także 163 innych produktów spożywczych, takich jak Feta, Parmigiano Reggiano, Lubecker Marzipan i oliwki Elia Kalamatas.

Jednocześnie umowa ta w pełni uwzględnia wrażliwe aspekty rolnictwa UE. UE nie zliberalizuje w pełni swoich rynków produktów wysoce wrażliwych, takich jak wołowina, masło czy mleko w proszku. Przy przywozie z Nowej Zelandii produkty te będą miały ograniczony i kontrolowany dostęp do rynku UE dzięki starannie dobranym kontyngentom taryfowym uwzględniającym obawy europejskich rolników i preferencje konsumentów. Zapewniono, by kontyngenty te złagodziły ewentualną presję rynkową.

W umowie o wolnym handlu ustanowiono wysokie normy dotyczące wpływu na zrównoważony rozwój i jakości importowanych produktów spożywczych. Rolnicy po obu stronach będą mieli równe warunki działania, jeśli chodzi o kryteria produkcji i zrównoważonego rozwoju. Umowa o wolnym handlu między UE a Nową Zelandią zawiera specjalny tekst dotyczący zrównoważonych systemów żywnościowych (po raz pierwszy w umowach handlowych UE) i dobrostanu zwierząt, co toruje drogę dalszej dwustronnej i wielostronnej współpracy w kwestiach takich jak dobrostan zwierząt, żywność, pestycydy i nawozy. Postanowienia tej umowy będą chronić unijnych rolników przed nieuczciwą konkurencją.

Umowa o wolnym handlu poprawi dostęp przedsiębiorstw z UE do zamówień rządowych Nowej Zelandii.

Jeśli chodzi o handel i zrównoważony rozwój, jest to pierwsza umowa handlowa UE, która odzwierciedla wyniki przeprowadzonego niedawno przeglądu zrównoważonej polityki handlowej opisane w komunikacie UE w tej sprawie, wraz z podlegającymi sankcjom zobowiązaniami wynikającymi z porozumienia klimatycznego z Paryża oraz podstawowymi normami pracy MOP. Ponadto umowa ta jest pierwszą umową handlową zawierającą specjalne postanowienia dotyczące handlu w kontekście równouprawnienia płci w ramach rozdziału Handel a Zrównoważony Rozwój oraz specjalne postanowienia dotyczące handlu w kontekście reformy dopłat do paliw kopalnych, a także umową liberalizującą ekologiczne towary i usługi już w chwili wejścia w życie. W umowie o wolnym handlu przewidziano

nowe zobowiązania dotyczące gospodarki o obiegu zamkniętym, wylesiania, ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych i ochrony środowiska morskiego.

2023/0037 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską a Nową Zelandią

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 91 ust. 1, art. 100 ust. 2 i art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 22 maja 2018 r. Rada upoważniła Komisję do wynegocjowania umowy o wolnym handlu („Umowa") z Nową Zelandią.

(2) W dniu 30 czerwca 2022 r. pomyślnie zakończono negocjacje w sprawie Umowy między Unią Europejską a Nową Zelandią.

(3) Należy zatem podpisać Umowę w imieniu Unii, z zastrzeżeniem jej zawarcia w późniejszym terminie,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się podpisanie Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską a Nową Zelandią w imieniu Unii, z zastrzeżeniem jej zawarcia.

Artykuł 2

Sekretariat Generalny Rady ustanawia instrument pełnomocnictwa uprawniający do podpisania Umowy w imieniu Unii, z zastrzeżeniem jej zawarcia, osobie wskazanej lub osobom wskazanym przez negocjatora tej Umowy.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący